

Sygn. akt: II AKa 40/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2023 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wojciech Kopczyński
Sędziowie:	SA Marek Charuza SA Piotr Filipiak (spr.)
Protokolant	Martyna Paciej

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Częstochowie Magdaleny Kostki – Podgórskiej

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2023 roku sprawy

1. **M. P.**, syna M. i K., ur. (...) w Ż., oskarżonego o czyny z art. 55 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., art. 178a § 1 k.k. i art. 258 § 1 k.k.;
2. **M. S. (I) (S.)**, syna J. i H., ur. (...) w Ż., oskarżonego o czyny z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 258 § 1 k.k.;
3. **A. Z.**, syna M. i M., ur. (...) w T.,

oskarżonego o czyny z art. 55 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art 258 § 1 k.k.

na skutek apelacji obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 11 października 2022 roku,

sygn. akt II K 34/22

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- na podstawie art. 60 § 3 i 6 pkt 2 k.k. łagodzi karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu A. Z. za czyn przypisany mu w pkt 10 do 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy;
- na podstawie art. 60 § 3 i 6 pkt 3 k.k. łagodzi karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu A. Z. za czyn przypisany mu w pkt 11 do 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca;
- uchyla rozstrzygnięcie z pkt 13 w zakresie, w jakim dotyczy ono wymierzonej oskarżonemu A. Z. kary łącznej pozbawienia wolności oraz rozstrzygnięcie z pkt 23, w części dotyczącej oskarżonego A. Z. i na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy oskarżonemu A. Z. kary pozbawienia wolności orzeczone niniejszym wyrokiem i wymierza mu nową karę łączną 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której na

mocy art. 63 § 1 k.k., zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w okresie od dnia 19 grudnia 2021 roku, godz. 17:28 do dnia 2 lutego 2022 roku, godz. 15:20;

- uchyla rozstrzygnięcie z pkt 15;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżonych M. P., M. S. (1) i A. Z. od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Piotr Filipiak SSA Wojciech Kopczyński SSA Marek Charuza

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 40/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 11 października 2022 roku, sygn. akt II K 34/22.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. <i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. <i>Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. <i>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. <i>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</i>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzuty z punktu 1 tiret pierwsze, drugie i czwarte, punktu 2 oraz punktu 3 tiret pierwsze, apelacji obrońcy oskarżonego M.P.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ustosunkowując się do wskazanych zarzutów stwierdzić należy, że wbrew nim samym oraz argumentacji powołanej w ich uzasadnieniu, Sąd I instancji poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które oparł na wszechstronnej, wnikliwej, krytycznej i obiektywnej analizie i ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie uchybiając tym samym regułom ocen, wynikającym z dyspozycji przepisów art. 4 i 7 kpk. Sąd Okręgowy nie uchybił także dyspozycji art. 5 § 2 kpk, jak również nie dopuścił się zarzuconej obrazy przepisów prawa materialnego.</p> <p>I tak, w pierwszej kolejności, w ślad za Sądem I instancji stwierdzić należy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w pełni przekonuje o tym, że oskarżony M. P. miał pełną świadomość tego, że przedmiotem transportu, który z Belgii do Polski miał bezpośrednio wykonać oskarżony A. Z., jest marihuana w znacznej ilości. Dowodzą tego nie tylko wyjaśnienia oskarżonego A. Z. (vide k. 907 – 911, t. V, k. 1048 – 1050, t. VI, k. 1133 – 1136, t. VI), z których jednoznacznie wynika, że oskarżony M. P. wiedział, że przedmiotem transportu będzie marihuana, czy też depozycje M. S. (2) (k. 3-8, t. II), który wprost wskazał, że powiadomił oskarżonego M. P. o tym, że w transporcie przejętym przez oskarżonego A. Z. znajduje się marihuana, ale także wyjaśnienia samego oskarżonego M. P. który będąc przesłuchiwany w dniu 17 listopada 2021 roku (k. 616 – 620, t. IV) podał, że „zadzwoił</p>	

do A. Z., a ten powiedział mu, że wiezie marihuanę, a o resztę ma pytać S.". Z kolei o tym, że oskarżony M. P. miał pełną świadomość tego, że przedmiotem transportu miała być znaczna ilość marihuany, świadczą w szczególności działania podjęte przez niego samego, w tym zwłaszcza w postaci konsultowania się z oskarżonym M. S. (1) oraz zapewnieniem ze strony M. S. (1) „ochrony” transportu od granicy polsko – niemieckiej do Z., albowiem w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań doświadczenia życiowego, jest oczywistym, że oskarżony M. P. tego rodzaju działań oskarżony nie podejmowałby, gdyby przedmiotem transportu miała być niewielka ilość wskazanego środka odurzającego. Ponadto, jak trafnie podniósł Sąd I instancji, zrealizowanie transportu miało sens tylko wówczas, gdy spodziewany zysk górował nad ryzykiem, a ten warunek był spełniony tylko wówczas, gdy przedmiotem transportu była znaczna ilość środka odurzającego w postaci marihuany. Zaznaczyć także trzeba, że dla przypisania oskarżonemu M. P. popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, nie jest konieczne wykazanie, że wiedział on, iż przedmiotem wewnątrzspółnotowego nabycia będzie znaczna ilość marihuany, gdyż dokładnie znał wielkość transportu. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przestępstwo określone w art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zakresie znamienia znacznej ilości środka odurzającego cechuje także zamiar ewentualny. Zatem wystarczające było ustalenie, że

oskarżeni mieli realną możliwość przewidzenia, iż uczestniczą w transporcie znacznej ilości środka odurzającego i na to się godzili. W związku z tym nie musieli oni znać dokładnej wagi przewożonego narkotyku (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2014 roku, V KK 307/13, Lex nr 1460986), a co najmniej z taką właśnie sytuacją w odniesieniu do oskarżonego M. P. mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie z powodów naprowadzonych wyżej.

Stwierdzić również trzeba, że w świetle prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, znajdujących pełne oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, całkowicie bezzasadny jest zarzut z punktu 3 tiret pierwsze apelacji obrońcy oskarżonego M. P. (abstrahując od tego, że został on całkowicie nieprawidłowo sformułowany w aspekcie metodologicznym). Skoro bowiem z przeprowadzonych dowodów w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że wewnątrzspółnotowe nabycie środka odurzającego, będące przedmiotem przypisanego oskarżonemu M. P. czynu, popełnione przez niego zostało wspólnie i w porozumieniu z oskarżonymi M. S. (1) i A. Z. oraz M. S. (2), to dla odpowiedzialności oskarżonego M. P. z ten czyn okolicznością irrelevantną pozostaje to, że on sam nie wszedł w posiadanie narkotyku na terenie Królestwa Belgii, ani nie przywiózł go do Z.. Tutaj, w ślad za Sądem I instancji podkreślić należy, że zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że „z istoty współsprawstwa wynika, że każdy ze współdziałających ponosi odpowiedzialność za całość

popelnionego z co najmniej jedną jeszcze osobą przestępstwa, a więc także w tej części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane przez innego współdziałającego, przy czym każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność tak, jak gdyby sam wykonał czyn zabroniony" (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 19 lutego 2014 r., II KK 17/14, Lex nr 1425048), jak również, że „współsprawstwem jest oparte na porozumieniu wspólne wykonanie czynu zabronionego, charakteryzujące się odegraniem istotnej roli w procesie realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego po stronie każdego ze współników. Współsprawcą będzie zarówno osoba, która w porozumieniu z inną realizuje całość lub część znamion czynu zabronionego, jak i taka osoba, która wprawdzie nie wykonuje czynności odpowiadającej znamieniu czasownikowemu danego czynu zabronionego, ale której zachowanie się - uzgodnione ze współnikami - stanowi istotny wkład w realizację wspólnego przestępczego zamiaru” (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 października 2014 roku, II AKa 278/14, Lex nr 1567126), zaś przypomnieć trzeba, że to oskarżony M.P. po konsultacjach z M. S. (1) oraz M. S. (2), podjął ostateczną decyzję o przywiezieniu marihuany do Polski oraz zapewnił „ochronę” jej transportu od granicy polsko - niemieckiej do Z. ze strony oskarżonego M. S. (1), sam w tym transporcie uczestnicząc, a zatem nie wykonując osobiście czynności sprawczej, swoim zachowaniem wniósł istotny wkład w realizację wspólnego przestępczego zamiaru.

Z uwagi na okoliczności omówione wyżej za chybiony uznać również trzeba zarzut obrazy przepisu art. 5 § 2 kpk. W orzecznictwie bowiem powszechnie przyjmuje się, że jeżeli z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia, to nie jest to jeszcze równoznaczne z zaistnieniem „nie dających się usunąć wątpliwości” w rozumieniu przepisu art. 5 § 2 kpk. Zatem w sytuacji, gdy dokonanie określonych ustaleń faktycznych zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów lub też dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. W konsekwencji, gdy sąd poczyni stanowcze ustalenia, oparte na przyjętej analizie i ocenie dowodów przeprowadzonej z zachowaniem reguł ocen wynikających z dyspozycji art. 7 kpk (a zatem w granicach swobodnej oceny dowodów), to w ogóle nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 kpk (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2018 r., III KK 286/17, Lex nr 2559388; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 maja 2018 r., II AKa 109/18, Lex nr 2567675; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 września 2018 r., II AKa 185/18, Lex nr 2559510). Także w postanowieniu z dnia 25.04.2007r., Sąd Najwyższy (III KK 46/07; Prok. i Pr. 2008/2/5) stanął na stanowisku, że nie dochodzi do naruszenia dyrektywy zawartej w art. 5 § 2 k.p.k. wtedy, gdy wprowadzie istnieją dwie grupy przeciwstawnych sobie dowodów, ale ustalając przebieg wydarzeń sąd orzekający oprze się na dowodach, które wspierają przyjęty stan faktyczny z jednoczesnym przedstawieniem argumentacji przemawiającej za

takim wyborem i wskazaniem dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym, a taka właśnie sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie zwłaszcza, iż Sąd I instancji w przekonujący sposób podał powody, dla których, w określonym zakresie, odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M.P..

Zatem, po stronie Sądu Okręgowego w żadnym wypadku nie zachodziła w szczególności powinność ustalenia wysokości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego M. P. w związku z popełnieniem czynu przypisanego mu w punkcie drugim zaskarżonego wyroku w sposób najbardziej dla niego korzystny, skoro wysokość tą Sąd I instancji ustalił w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego A. Z., którym w uzasadniony sposób przydał walor wiarygodności. W tej sytuacji bowiem w sprawie nie zachodziły niedające się usunąć wątpliwości, które winny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego, przy czym podkreślić należy, że w omawianym przepisie chodzi o wątpliwości powzięte przez Sąd, bądź takie, które Sąd winien powziąć, a nie o wątpliwości stron.

W świetle okoliczności omówionych wyżej za chybiony uznać także trzeba zarzut z punktu 1 tiret czwarte, albowiem w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wbrew temu co podnosi apelujący, Sąd I instancji w sposób miarodajny odniósł się do wszystkich okoliczności wskazanych w tym zarzucie. Stąd wyłącznie na marginesie warto zaznaczyć, że w aktualnym stanie prawnym ewentualne uchybienie wskazanym przez apelującego przepisom, nie może stanowić podstawy uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Wniosek		
<p>Ogólny wniosek apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. P. od czynów opisanych punktem I i III aktu oskarżenia oraz wskazanych w punkcie 1 i 3 sentencji zaskarżonego orzeczenia oraz o zmianę wyroku w części skazującej w punkcie 3 w zakresie opisu czynu co do kwot uzyskanych z przestępstwa poprzez przyjęcie wartości z wyjaśnień M. P. oraz odpowiednio zmniejszenie kar i środków karnych związanych z tym czynem do 2 lat pozbawienia wolności oraz orzeczenie co do zwrotu korzyści (pkt. 17 wyroku) w wysokości zgodnej z treścią wyjaśnień M.P., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek bezzasadny z powodów omówionych wyżej.		
3.2.	<p>Zarzuty z punktu 1 tiret trzecie, punktu 3 tiret drugie oraz punktu 3 tiret trzecie w zakresie odnoszącym się do rozstrzygnięcia z punktu 14 zaskarżonego wyroku, apelacji obrońcy oskarżonego M.P..</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
To, że oskarżony M. P. prowadził samochód znajdując się pod wpływem substancji		

psychotropowej w postaci amfetaminy, wynika nie tylko z rezultatu poddania go badaniu przy użyciu narkotestera, przy czym protokół badania śliny przy wykorzystaniu tego urządzenia znajduje się w aktach sprawy na k. 135 – 136, ale przede wszystkim z opinii Instytutu Genetyki Sądowej w B., opracowanej na zlecenie Policji w M. (k. 290 – 296, t. II + k. 529 – 542, t. III - oryginały), w której stwierdzono, że w pobranej od oskarżonego M. P. krwi (po przeprowadzeniu badań narkotestem M. P. przewieziono do Szpitala, gdzie pobrano od niego krew - protokół pobrania krwi k. 527 - 528, t. III), stwierdzono amfetaminę w stężeniu 83,2 ng/ml, co powoduje, że oskarżony M. P. znajdował się w stanie „pod wpływem środka działającego podobnie do alkoholu”, równoważnym ze stanem nietrzeźwości w odniesieniu do alkoholu etylowego (powyżej 0,5 promila). Z kolei o tym, że oskarżony M. P. w pełni świadomie zażył uprzednio tą substancję psychotropową przekonuje przede wszystkim względ na typowy, najczęściej stosowany, sposób zażywania tej substancji, wykluczający możliwość jej zażycia w sposób nieświadomy, jak również to, że w świetle wskazań doświadczenia życiowego w pełni uzasadnione jest przyjęcie, że wysoka cena amfetaminy sprzeciwia się przyjęciu, aby mogła ona zostać oskarżonemu podana przez inną, zupełnie przypadkową osobę, w sposób przez niego sobie nieświadomiany (np. poprzez rozpuszczenie w napoju). Całkowicie chybiony jest również zarzut tzw. wyjścia poza granice oskarżenia, poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji „szerszego” opisu

czynu przypisanego w stosunku do opisu czynu zarzucanego, albowiem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnym, sąd orzekający w konkretnej sprawie, nie jest związany, ani opisem czynu przyjętym w akcie oskarżenia, ani jego kwalifikacją prawną, a jedynie samym czynem postrzeganym jako zdarzenie historyczne. Jak stwierdził Sąd Najwyższy, sąd orzekający w sprawie karnej dysponuje znaczną swobodą w kształtowaniu przedmiotowo – podmiotowego opisu oraz oceny prawnej zachowania oskarżonego w ramach zdarzenia historycznego będącego podstawą orzekania i przedmiotem procesu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2017 roku, V KK 330/16, KZS 2017/6/16). W szczególności, w postanowieniu z dnia 25 października 2017 roku, IV KK 85/17 (Lex nr 2427177), Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że „zasada skargowości nie ogranicza sądu w dokonywaniu ustaleń dotyczących szczegółowych elementów faktycznych zdarzenia opisanego w akcie oskarżenia. Z istoty tej fundamentalnej dla procesu karnego zasady wynika bowiem, że opis czynu zawarty w zarzucie skargi uprawnionego oskarżyciela stanowi jedynie procesową hipotezę, podlegającą ustawicznej weryfikacji w toku sądowego postępowania dowodowego. Rezultatem tych czynności oraz ocen dokonanych przez sąd jest opis czynu przypisanego oskarżonemu w orzeczeniu kończącym postępowanie”.

Stąd podniesione zarzuty uznać trzeba za chybione.

Wniosek		
<p>Ogólny wniosek apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. P. od czynów opisanych punktem I i III aktu oskarżenia oraz wskazanych w punkcie 1 i 3 sentencji zaskarżonego orzeczenia oraz o zmianę wyroku w części skazującej w punkcie 3 w zakresie opisu czynu co do kwot uzyskanych z przestępstwa poprzez przyjęcie wartości z wyjaśnień M. P. oraz odpowiednio zmniejszenie kar i środków karnych związanych z tym czynem do 2 lat pozbawienia wolności oraz orzeczenie co do zwrotu korzyści (pkt. 17 wyroku) w wysokości zgodnej z treścią wyjaśnień M.P. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek bezzasadny z powodów omówionych wyżej.		
3.3.	<p>Zarzut z punktu 3 tiret trzecie w zakresie, w jakim odnosi się on do rozstrzygnięcia z punktu 15 zaskarżonego wyroku, apelacji obrońcy oskarżonego M.P.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut zasadny, albowiem przepis art. 43 § 3 kodeksu karnego został uchylony - z dniem 5 grudnia 2020 roku - przez art. 3 ustawy		

<p>z dnia 14 sierpnia 2020 roku o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2020.1517). Sąd, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie z punktu 15.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Temu zarzutowi nie towarzyszy żaden wniosek.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut z punktu pierwszego apelacji obrońcy oskarżonego A. Z..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ustosunkowując się do tego zarzutu na wstępie zaznaczyć trzeba, że Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę przyłącza się do stanowiska, które mówi, że informacje ujawniane organowi powołanemu do ścigania przestępstw przez sprawcę przestępstwa popełnionego we współdziałaniu z innymi osobami, nie muszą być informacjami całkiem nowymi dla organu ścigania, nieznanymi mu dotychczas. O nieznanymi okolicznościach ustawodawca mówi w art. 60 § 4 kk. Brak jest natomiast takiego warunku w § 3 art. 60 kk i</p>		

nie jest dopuszczalne prowadzenie w tym zakresie wykładni na niekorzyść sprawcy. Zatem sprawca, aby móc skorzystać z nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 kk zobowiązany jest ujawnić wszystkie posiadane przez siebie informacje w zakresie, o jakim mowa w tym przepisie, a więc ujawnić wszystkie istotne w sprawie posiadane przez niego informacje o osobach współdziałających z nim w popełnieniu przestępstwa oraz o okolicznościach jego popełnienia. Na ogół bowiem poza zakresem świadomości sprawcy pozostaje to, czy i jakimi wiadomościami na temat samego przestępstwa i osób współdziałających dysponuje organ ścigania, tym samym więc sprawca nie może - wykazując właściwą postawę - być uzależniony od okoliczności, na które nie ma wpływu. Zgodzić się przy tym trzeba z zapatrywaniem, zgodnie z którym ujawnienie informacji powinno dotyczyć także korzyści uzyskanej z przestępstwa (zob. Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część II. Komentarz do art. 53 – 116, wyd. V, pod red. A. Zolla i W. Wróbla, WK 2016, teza 37 do art. 60 kk wraz z powołanym w niej orzecznictwem).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy wskazać trzeba, że oskarżony A. Z. z postanowienia o przedstawieniu mu zarzutów (k. 902 – 903, t. V) mógł się zorientować, że prokurator nie tylko wie o zdarzeniu, ale także posiada wiedzę, kto w nim uczestniczył (wskazano M.P. M. S. (1) oraz inną osobę), co było jego przedmiotem (marihuana) i jaka była jej ilość (nie mniej niż 100 kg). Nie zmienia to jednak faktu, iż to oskarżony A. Z. w szczerych wyjaśnieniach przekazał organowi

ścigania dokładne informacje dotyczące przebiegu zdarzeń, w tym w szczególności opisał rolę własną oraz pozostałych współsprawców, zarówno w odniesieniu do przestępstwa z art. 55 ust. 3, jak i przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, jak również podał, jaką korzyść majątkową odniósł on i każdy z pozostałych współsprawców z popełnienia przestępstwa. To przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonego A. Z. pozwoliły na miarodajne ustalenie istotnych okoliczności popełnienia obu czynów.

Przyznał to Sąd I instancji wskazując, że „wyjaśnienia złożone przez A. Z. stanowiły istotną podstawę poczynionych ustaleń faktycznych, pozwalały na w miarę dokładne odtworzenie przebiegu zdarzeń i sposobu dopuszczenia się przez oskarżonych przypisanych im czynów”. Należy w tym miejscu wypowiedź tą dopełnić poprzez zaznaczenie raz jeszcze, iż to na podstawie wyjaśnień oskarżonego A. Z., Sąd I instancji ustalił, jaką korzyść majątkową odniósł z popełnienia przestępstwa wprowadzenia do obrotu środka odurzającego każdy ze współsprawców, a zatem oskarżony A. Z. dopełnił także wymaganego na gruncie dyspozycji art. 60 § 3 kk warunku wskazania korzyści uzyskanej z przestępstwa.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji uznał, iż brak jest podstaw do zastosowania wobec oskarżonego A. Z. dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, albowiem „to nie oskarżony A. Z. ujawnił fakt zaistnienia przedmiotowych czynów

zabronionych, lecz uczynił to M. S. (2)". Zatem, Sąd I instancji stanął na stanowisku, że oskarżony A. Z. nie spełnia warunków stosowania obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianego w art. 60 § 3 kk, albowiem ujawnił informacje, które przynajmniej po części były już znane organowi ścigania. Jak już wyżej zaznaczono stanowisko to uznać trzeba za błędne, albowiem o nieznanach okolicznościach ustawodawca mówi w art. 60 § 4 kk, brak jest natomiast takiego warunku w § 3 art. 60 kk i nie jest dopuszczalne prowadzenie w tym zakresie wykładni na niekorzyść sprawcy.

Stąd, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 60 § 3 i 6 pkt 2 kk, złagodził karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu A. Z. za czyn przypisany mu w pkt 10 do 1 roku i 3 miesięcy, natomiast na podstawie art. 60 § 3 i 6 pkt 3 k.k., złagodził karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu A. Z. za czyn przypisany mu w pkt 11 do 1 roku i 1 miesiąca oraz uchylił rozstrzygnięcie z pkt 13 w zakresie, w jakim dotyczy ono wymierzonej oskarżonemu A. Z. kary łącznej pozbawienia wolności oraz rozstrzygnięcie z pkt 23, w części dotyczącej tego oskarżonego i na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył oskarżonemu A. Z. kary pozbawienia wolności orzeczone niniejszym wyrokiem i wymierzył mu nową karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której na mocy art. 63 § 1 k.k., zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w okresie od dnia 19 grudnia 2021 roku, godz.

<p>17:28 do dnia 2 lutego 2022 roku, godz. 15:20.</p> <p>W ocenie Sądu Apelacyjnego wymierzone w tej wysokości, zarówno kary jednostkowe, jak i kara łączna pozbawienia wolności, są przy uwzględnieniu zachodzących po stronie oskarżonego A. Z. okoliczności łagodzących w postaci przyznania się do popełnienia zarzuconych mu czynów, złożenia pełnych wyjaśnień, dotychczasowej niekaralności oraz bardzo dobrej opinii środowiskowej, adekwatne zarówno do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, jak i do jego warunków i właściwości osobistych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek zasadny w zakresie, w jakim dotyczy zastosowania wobec oskarżonego A. Z. dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, z powodów naprowadzonych wyżej.</p>		
<p>3-5.</p>	<p>Zarzut z punktu drugiego apelacji obrońcy oskarżonego A. Z..</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut, wobec podzielenia zasadności zarzutu z punktu 1 apelacji, stał się bezprzedmiotowy.		
Wniosek		
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
3.6.	Zarzuty z punktu I ppkt. 1 i 2, apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Ustosunkowując się do wskazanych zarzutów stwierdzić należy, że wbrew nim samym oraz argumentacji powołanej w ich uzasadnieniu, Sąd I instancji poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które oparł na wszechstronnej, wnikliwej, krytycznej i obiektywnej analizie i ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie uchybiając tym samym regułom ocen, wynikającym z dyspozycji przepisów art. 4 i 7 kpk.		

I tak, w pierwszej kolejności, w ślad za Sądem I instancji stwierdzić należy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w pełni przekonuje o tym, że oskarżony M. S. (1) w sposób nie tylko w pełni świadomy, ale i zamierzony, wziął udział w sprowadzeniu do Polski środka odurzającego w postaci znacznej ilości marihuany. Wynika to z wyjaśnień oskarżonego M. P. (2) oraz korespondujących z nimi wyjaśnień oskarżonego A. Z., a także czynności zrealizowanych przez oskarżonego M. S. (1), o których wyjaśnia oskarżony A. Z..

Mianowicie oskarżony M.P.w wyjaśnieniach z dnia 17 listopada 2021 roku (k. 616 – 620, t.IV) podał, że „zadzwoił do A. Z., a ten powiedział mu, że wiezie marihuanę, a o resztę ma pytać M. S. (2). Zadzwoił najpierw do M. S. (2), a potem do M. S. (1), żeby ten doradził mu co ma zrobić. Obaj przyjechali do niego. M. S. (2) powiedział mu, że A. Z. podczas przeładunku znalazł marihuanę, zadzwonił do niego, a on spanikował i kazał mu przyjechać z tym do Polski. M. S. (1) z M. S. (2) przekonywali go, że teraz jest już za późno, aby to zgłaszać na Policję. M. S. (1) powiedział, że on przywiezie to auto z odznaką (...). W Z. do samochodu A. Z. wsiadł M. S. (1). Powiedział, że jakby co to on ma „blachę” i go nie zatrzymają”.

Z wyjaśnieniami tymi korespondują wyjaśnienia oskarżonego A. Z., który podał, że „P. powiedział mu, że przyjedzie z nim Policjant, który będzie ich ochraniał”, po czym wyjaśnił, że wkrótce po przekroczeniu granicy w Z. spotkał się na stacji benzynowej w M. P. i M. S. (1), a następnie jechali w ten sposób, że samochód osobowy, w którym jechali M.P.

i M. S. (1) poprzedzał samochód dostawczy, który on prowadził, natomiast w trasie zamienili się w ten sposób, że kierowanie samochodem dostawczym przejął oskarżony M. S. (1). Zaznaczyć w tym miejscu trzeba, że różnica pomiędzy wskazanymi depozycjami ma charakter drugorzędny, albowiem dotyczy czasu i miejsca, w którym oskarżony M. S. (1) miał przejąć prowadzenie samochodu dostawczego, w którym znajdowała się marihuana, i w żaden sposób nie wpływa na miarodajność ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji na podstawie wskazanych wyjaśnień.

Nie ulega zatem wątpliwości, że wbrew temu co stara się zaprezentować obrońca oskarżonego M. S. (1), oskarżony ten miał znaczący udział w zrealizowaniu przestępstwa przemytu (mówiąc potocznie) do Polski znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany. Wraz bowiem z M. S. (2) przekonał oskarżonego M. P. do podjęcia decyzji o zrealizowaniu transportu deklarując w szczególności, że będzie on bezpieczny, albowiem on wykorzystując pełnioną funkcję będzie go „ochraniał”, którą to informację oskarżony M. P. przekazał oskarżonemu A. Z., po czym od granicy polsko - niemieckiej wraz z oskarżonym M. P. „pilotował” samochód wiozący marihuanę, przejmując w trakcie transportu jego prowadzenie. Całkowicie chybione jest zatem twierdzenie apelującego obrońcy jakoby „oskarżony M. S. (1) nie brał udziału w procesie decyzyjnym co do przeznaczenia środków odurzających, co z kolei świadczy o braku wiedzy oskarżonego M. S. (1) o procederze

na etapie transportu środków na terytorium Polski”.

W dalszej kolejności stwierdzić trzeba, że skoro z przeprowadzonych dowodów w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że wewnątrzspółnotowe nabycie środka odurzającego, będące przedmiotem przypisanego oskarżonemu M. S. (1) czynu, popełnione przez niego zostało wspólnie i w porozumieniu z oskarżonymi M. P. i A. Z. oraz M. S. (2), to dla odpowiedzialności oskarżonego M. S. (1) za ten czyn okolicznością irrelevantną pozostaje to, że on sam nie wszedł w posiadanie narkotyku na terenie Królestwa Belgii, ani nie przywiózł go do Z.. Tutaj, w ślad za Sądem I instancji podkreślić należy, że zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że „z istoty współsprawstwa wynika, że każdy ze współdziałających ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego z co najmniej jedną jeszcze osobą przestępstwa, a więc także w tej części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane przez innego współdziałającego, przy czym każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność tak, jak gdyby sam wykonał czyn zabroniony” (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 19 lutego 2014 r., II KK 17/14, Lex nr 1425048), jak również, że „współsprawstwem jest oparte na porozumieniu wspólne wykonanie czynu zabronionego, charakteryzujące się odegraniem istotnej roli w procesie realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego po stronie każdego ze współników. Współsprawcą będzie zarówno osoba, która w porozumieniu z inną realizuje całość lub część znamion

<p>czynu zabronionego, jak i taka osoba, która wprawdzie nie wykonuje czynności odpowiadającej znamieniu czasownikowemu danego czynu zabronionego, ale której zachowanie się - uzgodnione ze współnikami - stanowi istotny wkład w realizację wspólnego przestępczego zamiaru” (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 października 2014 roku, II AKa 278/14, Lex nr 1567126), zaś jak już wyżej wykazano oskarżony M. S. (1) wniósł w ustalony sposób istotny wkład w zrealizowanie przestępczego przedsięwzięcia co powoduje, że dla jego odpowiedzialności karnej za przypisany mu czyn bez znaczenia pozostaje to, iż to nie on osobiście wykonał czynności odpowiadające znamieniu czasownikowemu danego czynu zabronionego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonego M. S. (1) od zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 6 wyroku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek bezzasadny z powodów omówionych wyżej.</p>		
<p>3.7.</p>	<p>Zarzuty z punktu II ppkt. 1 i 2, apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Odnosząc się do wskazanych zarzutów w pierwszej kolejności wskazać trzeba, że Sąd I instancji w sposób trafny i uzasadniony, oparł poczynione w sprawie ustalenia faktyczne co do wysokości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego M. S. (1) z popełnienia przestępstwa przypisanego temu oskarżonemu w punkcie 7 wyroku na wyjaśnieniach oskarżonego A. Z., którym w uzasadniony sposób przydał walor wiarygodności i tym samym odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M. S. (1) dotyczącym tej kwestii. Jednak, o ile wysokość tą ustalił w sposób prawidłowy w stosunku do oskarżonych M. S. (1) i A. Z., to popełnił błąd w zakresie ustalenia wysokości korzyści majątkowej, osiągniętej przez oskarżonego M. P. Błąd ten wynika zapewne z omyłkowego odczytania wyjaśnień złożonych przez oskarżonego A. Z. w dniu 28 stycznia 2022 roku (k. 1133 – 1136, t. VI). Mianowicie z wyjaśnień tych wynika, że przy piątej transakcji, osiągnięty z niej zysk wynosił nie 225.000,00 złotych, jak błędnie przyjął Sąd Okręgowy, lecz 240.000,00 złotych, z których oskarżeni M. P. M. S. (1) i A. Z., uzyskali po 60.000,00 złotych, a M. S. (2) otrzymał 45.000,00 złotych, czyli o 15.000,00 złotych mniej niż pozostali, z określonych przyczyn wskazanych w tych wyjaśnieniach przez oskarżonego A. Z.. Zatem z tej transakcji oskarżony M. P. (2) uzyskał w rzeczywistości korzyść majątkową w wysokości 60.000,00 złotych, a nie, jak wskutek popełnionego błędu przyjął Sąd I</p>	

instancji, tj. w wysokości 52.500,00 złotych. Zatem w rzeczywistości oskarżony M. P. osiągnął z popełnionego przestępstwa łączną korzyść majątkową w takiej samej wysokości, jak oskarżony M. S. (1), tj. w wysokości 225.000,00 złotych. Na marginesie warto w tym miejscu zaznaczyć, że łączna wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego A. Z. była niższa od łącznej wysokości korzyści, uzyskanej zarówno przez oskarżonego M. P., jak i oskarżonego M. S. (1), albowiem oskarżony A. Z. nie partycypował w zysku osiągniętym z czwartej transakcji, co - z mocy decyzji oskarżonego M. P. - stanowiło dla niego karę za nieudaną (trzecią), zorganizowaną przez A. Z. „transakcję” we W..

W rzeczywistości chybione jest zatem twierdzenie obrońcy oskarżonego M. S. (1), że Sąd I instancji w nieuzasadniony sposób przyjął, iż to oskarżony M. S. (1) uzyskał największą kwotę ze sprzedaży środka odurzającego, chociaż formalnie znajduje ono oparcie w treści zaskarżonego wyroku. W rzeczywistości bowiem, Sąd I instancji łączną wysokość korzyści majątkowej, uzyskanej przez oskarżonego M. S. (1) ustalił w sposób prawidłowy, natomiast popełnił błąd przy ustalaniu łącznej wysokości korzyści majątkowej, osiągniętej przez oskarżonego M. P.. Błąd ten nie mógł jednak zostać skorygowany przez Sąd Apelacyjny, wobec niezaskarżenia wyroku na niekorzyść oskarżonego M. P.

Stąd, podniesione zarzuty uznać należy za chybione.

Wniosek

<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie 7 przez ustalenie, że oskarżony M. S. (1) uzyskał korzyść z popełnienia przestępstwa w kwocie nie większej niż 52.000,00 złotych oraz o zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie 19 wyroku przez orzeczenie przepadku równowartości korzyści uzyskanej z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 7 wyroku w kwocie 52.000,00 złotych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek bezzasadny z powodów omówionych wyżej.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Sąd Apelacyjny poza zmianami wskazanymi w punkcie 1 własnego wyroku utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec nie podzielenia zasadności pozostałych zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego M.P. oraz nie podzielenia zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1), przy jednoczesnym</p>	

nie zachodzeniu w sprawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w sposób wskazany w punkcie 1 własnego wyroku.	
Zwiążle o powodach zmiany	
Powody zmiany zaskarżonego wyroku we wskazanym zakresie zostały omówione w sekcjach 3.3. oraz 3.4.	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Z uwagi na sytuację materialną, konieczność odbycia długoterminowych kar pozbawienia wolności oraz ciężące na oskarżonych rygory finansowe, Sąd Apelacyjny, na zasadzie art. 624 § 1 kpk, zwolnił wszystkich oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania odwoławczego.

7. PODPIS
SSA Piotr Filipiak SSA Wojciech Kopczyński SSA Marek Charuza

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. P..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Obrońca oskarżonego M. P.zaskarżył wyrok w całości w części skazującej.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. Z..

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Obrońca oskarżonego A. Z. zaskarżył wyrok w całości.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. S. (1).
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Obrońca oskarżonego M. S. (1) zaskarżył wyrok w

ustalenie, którego dotyczy apelacja	części, tj. co do punktu 6, pkt. 7 i punktu 19.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana